

Evantaie-n simbioză

Lorena.craia

Decid ca două lacrimi să îmi transform în perle,
Singurătatea, poate, s-o învelesc mătase,
Din negrăirea toată să cânte numai mierle
Și-n lipsa primenirii, să fiu crâng de foioase.

Apoi să las din palme să-mi învelești grumazul,
Ca două aripi frânte în zboruri hibernale
Și peste pieptu'-mi fraged și sânul ca atlazul,
Să rânduiești în tihnă amoruri infernale.

Cu brațul tău, odată un clește ascuțit,
Să-mi prinzi ca-ntr-o strânsoare dorințele de gleznă,
Iar glasul tău, pe-al meu, să doarmă amuțit,
Desferecând în pace o inimă din beznă.

Spre seară să-ndrăznim să ne privim în ochi!
Noi, tulburați de tineri cu suflete-n turnir
Și superstiții care ne scuiă de deochi,
Să tapisăm căminul cu flori și cu furnir,

Din trunchiul nostru neted, ce astăzi, cu-ndârjire,
Va-nfige rădăcina în pivnița cu patimi;
Și vom hrăni din noi tot ce nu-i omenire,
Sperând ca nicio perlă să nu devină lacrimi.

20 iunie 2016, Constanța